

20 Ιανουαρίου, 1994

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, ΠΟΠΑΤΖΗΣ, ΧΡΥΣΟΣΤΟ-
ΜΗΣ, ΑΡΤΕΜΗΣ, Δ/στές]ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΜΕΣΩ
ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ,

Εφeseίοντες

v.

Γ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ ΚΑΙ ΣΙΑ,

Εφeseίβλητων.

(Αναθεωρητική Έφεση Αρ. 1060).

5 Τελωνειακοί Δασμοί και Φόροι Καταναλώσεως — Εισαγωγή εμπο-
ρευμάτων δυνάμει συμβάσεως παλήσεως — Τρόπος καθορισμού
της αξίας τους για σκοπούς επιβολής δασμού — Ο περί Τελωνείων
και Φόρων Καταναλώσεως Νόμος (Νόμος αρ. 82 του 1967) άρθρο
159(1) — Δικαίωμα των Τελωνειακών Αρχών να απορρίψουν τον
δασμό που προσφέρεται από τον εισαγωγέα και να προβούν σε
έρευνα για διερεύνηση των ζητημάτων που αναφέρονται στο
άρθρο 159(2) του Νόμου 82/67.

10 Δέουσα έρευνα — Η έρευνα των Τελωνειακών Αρχών για διακρίβωση
των γεγονότων για καθορισμό της δασμολογητέας αξίας εισαγομέ-
νων αυτοκινήτων ήταν έλλιπής, με αποτέλεσμα η απόφασή τους
να κριθεί άκυρη λόγω έλλειψης νομιμότητας και ως προϊόν υπέρ-
βασης ή κατάχρησης εξουσίας.

15 Οι Τελωνειακές Αρχές αρνήθηκαν να δεχθούν τον δασμό που
είχε προσφερθεί πάνω στη δηλωμένη αξία εισαχθέντων αυτοκινή-
των από τους εφeseίβλητους, η οποία στηριζόταν στη συμβατική
τιμή και, ως εκ τούτου, δεν στηρίχθηκαν στην επιφύλαξη του εδα-
φίου (1) του άρθρου 159 του Νόμου 82/67 (ο Νόμος), για καθορι-
σμό της δασμολογητέας αξίας αλλά ακολούθησαν την διαδικασία
20 του εδαφίου (1) του άρθρου 159 σε συνδυασμό με το Πρώτο Πα-
ράρτημα του Νόμου και προχώρησαν στη διεξαγωγή έρευνας για
διακρίβωση των γεγονότων με βάση τα οποία θα καθόριζαν την
δασμολογητέα αξία των πιο πάνω αυτοκινήτων.

25 Κατά την διάρκεια της πρωτόδικης διαδικασίας οι εφeseίβλητοι
ισχυρίστηκαν ότι η επίδικη απόφαση ήταν τρωτή λόγω της ανεπαρ-
κειας της έρευνας των Τελωνειακών Αρχών που οδήγησε στη λήψη
της, και της πλάνης ως προς τα γεγονότα και το νόμο κάτω από τα
οποία ενήργησαν οι εν λόγω Αρχές. Επίσης ισχυρίστηκαν ότι η
επίδικη απόφαση ήταν αυθαίρετη, προϊόν κατάχρησης και υπέρβα-

σης των εξουσιών της Διοίκησης, ιδιαίτερα ενόψει του γεγονότος ότι οι Τελωνειακές Αρχές ουδέποτε αμφισβήτησαν την γνησιότητα των εγγράφων αναφορικά με την συμβατική τιμή των εισαχθέντων αυτοκινητών.

Οι Τελωνειακές Αρχές ισχυρίστηκαν ότι η απόφασή τους οφεί- 5
λετο αποκλειστικά στην υποψία ότι η αγοραία αξία των αυτοκινή-
των ήταν ψηλότερη από την τιμή που αποκτήθηκαν, δηλαδή, τη δη-
λωθείσα συμβατική τιμή. Ισχυρίστηκαν ότι η υποψία τους ήταν
εύλογη ενόψει των σημαντικά ψηλότερων τιμών στις οποίες τελώ- 10
νιζαν παρόμοια αυτοκίνητα οι εγκεκριμένοι αντιπρόσωποι των
κατασκευαστών τους στην Κύπρο.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο αποδέχθηκε τους ισχυρισμούς των
αιτητών-εφεσιβλήτων και ακύρωσε την επίδικη απόφαση.

Κατά την διάρκεια της έφεσης ο δικηγόρος των Τελωνειακών 15
Αρχών δήλωσε ότι από την διεξαχθείσα έρευνα δεν ανακαλύφθη-
καν γεγονότα που καθιστούσαν εύλογα επιτρεπτή την έκδοση της
προσβαλλόμενης απόφασης.

Η Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου επικύρωσε την πρω-
τόδικη απόφαση και αποφάνθηκε ότι:

1) Σύμφωνα με την επιφύλαξη του άρθρου 159(1) στην περι- 20
πτωση εμπορευμάτων που εισάγονται, όπως στην παρούσα περι-
πτωση, δυνάμει συμβάσεως πώλησεως και τα οποία στην κατατε-
θείσα διασάφηση δηλώνονται ότι προορίζονται για εσωτερική
κατανάλωση, ο δασμός λογίζεται ότι καταβάλλεται πάνω στην 25
αξία που έχει καθοριστεί σύμφωνα με το εδάφιο (1), αν προσφερ-
θεί και γίνει αποδεκτός δασμός πάνω στην αξία που έχει δηλωθεί
και η οποία βασίζεται πάνω στην τιμή που αναφέρεται στη σύμβα-
ση.

2) Στις περιπτώσεις που καλύπτονται από την επιφύλαξη του 30
εδαφίου (1) του άρθρου 159, όπως είναι η παρούσα, οι Τελωνεια-
κές Αρχές έχουν δικαίωμα να μην αποδεχθούν τον δασμό που προ-
σφέρει ο εισαγωγέας των εμπορευμάτων και να διερευνήσουν με
την δέουσα επάρκεια τα ζητήματα που αναφέρονται στο άρθρο 159
εδάφιο (2) ιδιαίτερα στην παράγραφο (β) του εν λόγω εδαφίου.

3) Η δήλωση του δικηγόρου των Τελωνειακών Αρχών - η 35
οποία ήταν αναπόφευκτη όπως φαίνεται από τα στοιχεία που τέ-
θηκαν τόσο ενώπιον του πρωτόδικου Δικαστηρίου όσο και ενώ-
πιον της Ολομέλειας - στερεί την προσβαλλόμενη απόφαση από
κάθε έρεισμα νομιμότητας και την καθιστά προϊόν κατάχρησης 40
και υπέρβασης εξουσίας, όπως ακριβώς ήταν το εύρημα του πρω-
τόδικου Δικαστηρίου.

*Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα σε βάρος
των εφεσειόντων για ένα δικηγόρο τα οποία
να υπολογιστούν από τον Πρωτοκολλητή.*

Έφεση.

Έφεση εναντίον της απόφασης Δικαστή του Ανώτατου Δικαστηρίου Κύπρου (Πικής, Δ.) που δόθηκε στις 3 Ιανουαρίου, 1990 (Προσφυγή αρ. 442/88) με την οποία έγινε δεκτή η προσφυγή των εφεσιβλήτων εναντίον της απόφασης των εφεσειόντων ημερομηνίας 5/3/88 για εκτελωνισμό αυτοκινήτων που εισήγαγαν οι εφεσίβλητοι.

Στ. Θεοδούλου, Ανώτερος Δικηγόρος της Δημοκρατίας.

Χρ. Μαυρέλλης και Γ. Σαββίδης, για τους εφεσίβλητους.

Cur. adv. vult.

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Δ: Την ομόφωνη απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Δικαστής Ι. Πογιατζής.

ΠΟΓΙΑΤΖΗΣ, Δ: Η έφεση αυτή στρέφεται εναντίον της απόφασης Δικαστή του Ανωτάτου Δικαστηρίου ο οποίος, κατά την άσκηση της πρωτοβάθμιας αναθεωρητικής διαδικασίας του, δέχτηκε την προσφυγή των Εφεσιβλήτων και ακύρωσε την απόφαση των Εφεσειόντων, η οποία περιέχεται στην πιο κάτω επιστολή που απεστάλη στους Εφεσίβλητους στις 5/3/1988:

"Αγ. Κύριοι,

α) 5 αυτοκίνητα MAZDA που τελωνίσατε με χρηματική καταβολή Τελωνείου Λεμεσού αρ. 545/87 ημερ. 6.11.87

β) 20 αυτοκίνητα MAZDA που αποθηκεύσατε με τη διασάφηση Τελωνείου Λεμεσού Τελ.3 αρ. Β46 ημερ. 6.11.87

γ) 10 αυτοκίνητα ISUZU που τελωνίσατε με χρηματική καταβολή Τελωνείου Λεμεσού αρ. 546/87 ημερ. 6.11.87

δ) 45 αυτοκίνητα ISUZU που αποθηκεύσατε με τη διασάφηση Τελωνείου Λεμεσού Τελ. 3 αρ. Β45 ημερ. 6.11.87

Επιθυμώ να αναφερθώ στο πιο πάνω θέμα και να σας πληροφορήσω ότι από έρευνες που έχουν γίνει έχει διαπιστωθεί ότι οι τιμολογιακές τιμές των αυτοκινήτων αυτών είναι ουσιαδώς χαμηλότερες από τιμές άλλων παρόμοιων αυτοκινήτων και δεν μπορούν συνεπώς να θεωρηθούν ότι είναι αυτές που μπορούσαν να αποκομίσουν σε πώληση στην ελεύθερη αγορά, μεταξύ ενός πωλητή και ενός αγοραστή που είναι ανεξάρτητοι μεταξύ τους.

Γι' αυτό έχουν δοθεί οδηγίες στον Ανώτερο Τελώνη Λεμεσού να διακανονίσει τις πιο πάνω χρηματικές καταβολές ή/και να επιστρέφει τελωνισμό των αυτοκινήτων που δεν έχουν ακόμη τελωνιστεί πάνω στις πιο κάτω βάσεις αξίας:

(I) 55 αυτοκίνητα ISUZU: Τιμολογιακές τιμές Σ.Ι.Φ. συν 5% (πέντε) συν τα σχετικά δασμολογητέα έξοδα.

(II) 10 αυτοκίνητα MAZDA 323/1300 EBF3P 5πορτα: τιμολογιακές τιμές Σ.Ι.Φ. συν 19% (δέκα εννιά) συν τα σχετικά δασμολογητέα έξοδα.

(III) 15 αυτοκίνητα MAZDA 323/1300 EBF3P 4πορτα: τιμολογιακές τιμές Σ.Ι.Φ. συν 23.8% (είκοσιτρία και οκτώ δέκατα) συν τα σχετικά δασμολογητέα έξοδα.

Επιθυμώ επίσης να σας πληροφορήσω ότι από στοιχεία που έχουν ληφθεί στο γραφείο αυτό τα αυτοκίνητα αυτά φαίνεται να είχαν, σε κάποιο στάδιο, εγγραφεί στο εξωτερικό. Συνεπώς για να επιτραπεί τελωνισμός τους πρέπει να προσκομισθεί κατάλληλη άδεια εισαγωγής από το Υπουργείο Εμπορίου και Βιομηχανίας."

Το μέρος της προσβαλλόμενης απόφασης που περιέχεται στην τελευταία παράγραφο της πιο πάνω επιστολής και αφορά την απαίτηση προς τους Εφεσίβλητους να προσκομίσουν άδεια εισαγωγής από το Υπουργείο Εμπορίου και Βιομηχανίας, εγκαταλείφθηκε από τους Εφεσείοντες μετά την καταχώρηση της προσφυγής και πριν την έκδοση της εκκαλούμενης πρωτόδικης απόφασης.

Ενώπιον του πρωτόδικου Δικαστηρίου οι Εφεσίβλητοι είχαν ισχυριστεί ότι η επίδικη απόφαση ήταν τρωτή λόγω της ανεπάρκειας της έρευνας των Τελωνειακών Αρχών που οδήγησε στη λήψη της και της πλάνης ως προς τα γεγονότα και το νόμο, υπό το κράτος της οποίας ενήργησαν οι εν λόγω Αρχές. Οι Εφεσίβλητοι χαρακτήρισαν την επίδικη απόφαση ως αυθαίρετη και ως προϊόν κατάχρησης και υπέρβασης των εξουσιών της Διοίκησης, ιδιαίτερα εν όψει του γεγονότος ότι οι Τελωνειακές Αρχές ουδέποτε αμφισβήτησαν τη γνησιότητα των εγγράφων που οι Εφεσίβλητοι είχαν εξ αρχής καταθέσει αναφορικά με την τιμή στην οποία απέκτησαν τα αυτοκίνητα που είχαν εισάξει.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο έκρινε ότι η έρευνα των Τελωνειακών Αρχών ήταν ελλιπής και η επίδικη απόφασή τους αυθαίρετη και προϊόν κατάχρησης εξουσίας. Έκρινε ακόμα ότι, κάτω από τις περιστάσεις της παρούσας υπόθεσης, "δεν μπορούσε να αμφισβητηθεί ότι τα τιμολόγια και γενικότερα η συμβατική τιμή των εμπορευμάτων αντανακλούσαν επακριβώς την αγοραία τους αξία στην Ιαπωνία. Συνεπώς οι τελωνειακές Αρχές ήταν υπόχρεες να τη δεχτούν και να δασμολογήσουν τα εμπορεύματα με βάση την τιμή που αναγράφεται σ' αυτά."

Σύμφωνα με την εκδοχή του ευπαιδευτου δικηγόρου τους, η άρνηση των Τελωνειακών Αρχών να δεχτούν τη συμβατική τιμή των εισαχθέντων αυτοκινήτων και να τα δασμολογήσουν με βάση την τιμή αυτή, οφείλεται αποκλειστικά στην εύλογη υποψία των Τελωνειακών Αρχών ότι η αγοραία αξία τους ήταν ψηλότερη από την τιμή στην οποία αποκτήθηκαν, δηλαδή, τη δηλωθείσα συμβατική τιμή. Η υποψία αυτή των Τελωνειακών Αρχών βασίστηκε,

αφ' ενός, στις τιμές στις οποίες τελώνιζαν αυτοκίνητα Mazda και Isuzu οι εγκεκριμένοι αντιπρόσωποι των κατασκευαστών τους στην Κύπρο, οι οποίες ήταν σημαντικά ψηλότερες, αλλά αφορούσαν αυτοκίνητα νεώτερης κατασκευής και με περισσότερα πλεονεκτήματα από τα επίδικα τα οποία ήταν παλιά μοντέλα, και, αφ' ετέρου, στο γεγονός ότι σε προηγούμενη περίπτωση εισαγωγής από τους Εφεσίβλητους ενός όμοιου αυτοκινήτου (MAZDA 1300 H/BACK), οι Εφεσίβλητοι είχαν δεχθεί τον καθορισμό της δασμολογητέας αξίας του αυτοκινήτου σε ποσό κατά 26% ψηλότερο από τη συμβατική τιμή που είχε δηλωθεί. Εν όψει των πιο πάνω, οι Τελωνειακές Αρχές, λέγει ο κ. Θεοδούλου, δεν αποδέχθηκαν το δασμό που είχε προσφερθεί πάνω στη δηλωμένη αξία των αυτοκινήτων, η οποία στηριζόταν στη συμβατική τιμή και, κατά συνέπεια, δεν στηρίχθηκαν στην επιφύλαξη του εδαφίου (1) του άρθρου 159 του περί Τελωνείων και Φόρων Καταναλώσεως Νόμου (Νόμος αρ. 82 του 1967) για τον καθορισμό της δασμολογητέας αξίας των αυτοκινήτων, αλλά ακολούθησαν τη διαδικασία του εδαφίου (1) του άρθρου 159, σε συνδυασμό με το Πρώτο Παράρτημα του Νόμου και προχώρησαν στη διεξαγωγή έρευνας προς διακρίβωση των γεγονότων με βάση τα οποία θα καθόριζαν τη δασμολογητέα αξία των αυτοκινήτων.

Οι σχετικές με την παρούσα υπόθεση νομοθετικές πρόνοιες περιέχονται στο Νόμο αρ. 82/67 πριν την τροποποίησή του με το Νόμο αρ. 98/89. Σύμφωνα με το εδάφιο (1) του άρθρου 159 του Νόμου 82/67, (εφεξής ο "Νόμος"), για τους σκοπούς επιβολής δασμού κατ' εκτίμηση της αξίας εισαγομένων εμπορευμάτων, η αξία αυτή καθορίζεται με βάση τους κανόνες του Πρώτου Παραρτήματος του Νόμου, ο δε δασμός καταβάλλεται πάνω στην ως άνω καθορισθείσα αξία.

Το Πρώτον παράρτημα περιέχει, μεταξύ άλλων, τον κανόνα (1) ο οποίος προνοεί ότι:

(1)1. Ως αξία οικονομικότερα εισαγομένων εμπορευμάτων λογίζεται η συνήθης αυτών τιμή, ήτοι η τιμή, την δυ-

5 νατόν να αποκομίσωσι, καθ' ον χρόνον κατατίθεται η περί τούτων διασάφησις προς εσωτερικήν κατανάλωσιν (ή εάν δεν κατατεθή τοιαύτη διασάφησις κατά τον χρόνον της εισαγωγής των), πωλούμενα εν τη ελευθέρω αγορά μεταξύ αγοραστού και πωλητού ανεξαρτήτων αλλήλων.

2. Διά τον καθορισμόν της συνήθους τιμής εισαγομένων εμπορευμάτων προϋποτίθενται τα ακόλουθα:

10 (α) ότι τα εμπορεύματα παρεδόθησαν τω αγοραστή εν τω λιμένι ή τόπω εισαγωγής· και

15 (β) ότι ο πωλητής φέρει τας δαπάνας του ναύλου, ασφαλίσεως, προμηθείας ως και πάσας τας λοιπὰς δαπάνας και επιβαρύνσεις, τας συναφείς προς την πώλησιν και παράδοσιν των εμπορευμάτων εν τω λιμένι ή τόπω εισαγωγής, αίτινες ως εκ τούτου περιλαμβάνονται εν τη συνήθει τιμή·

(γ) ο αγοραστής βαρύνεται διά παντός δασμού ή φόρου επιβαλλομένου υπό της Δημοκρατίας, όστις ως εκ τούτου δεν περιλαμβάνεται εν τη συνήθει τιμή."

20 Στο εδάφιο (1) του άρθρου 159 υπάρχει η επιφύλαξη σύμφωνα με την οποία στην περίπτωση εμπορευμάτων, αναφορικά με τα οποία γίνεται δήλωση στην κατατεθείσα διασάφηση ότι προορίζονται για εσωτερική κατανάλωση, των οποίων η εισαγωγή γίνεται δυνάμει συμβάσεως πωλή-
25 σεως, όπως συμβαίνει στην παρούσα υπόθεση, ο δασμός λογίζεται ότι καταβάλλεται πάνω στην αξία που έχει καθοριστεί σύμφωνα με το εδάφιο (1), αν προσφερθεί και γίνει αποδεκτός δασμός πάνω στην αξία που έχει δηλωθεί και η οποία βασίζεται πάνω στην τιμή που αναφέρεται στη
30 σύμβαση. Ο κ. Θεοδούλου λέγει ότι οι Τελωνειακές Αρχές έχουν δικαίωμα να μην κάμουν αποδεκτό το δασμό που προσφέρει ο εισαγωγέας εμπορευμάτων που τα εισάγει δυνάμει συμβάσεως πωλήσεως. Συμφωνούμε ότι στην επιφύ-
35 λαξη του εδαφίου (1) του άρθρου 159 καθορίζονται δυο προϋποθέσεις, δηλαδή, (α) της προσφοράς του δασμού

από τον εισαγωγέα και (β) της αποδοχής από τις Τελωνειακές Αρχές του προσφερόμενου δασμού.

Απόλυτα σχετική με την πιο πάνω επιφύλαξη του εδαφίου (1) του άρθρου 159 είναι και η πρόνοια του εδαφίου (2) του ίδιου άρθρου, η οποία έχει ως εξής: 5

"(2) Δια τους σκοπούς της τεθειμένης τω προηγουμένω εδαφίω επιφυλάξεως-

(α) δεδηλωμένη αξία οικονομότε εμπορευμάτων είναι η αξία τούτων, ως θέλει δηλωθή υπό ή δια λογαριασμόν του εισαγωγέως κατά την κατάθεσιν διασαφήσεως προς εσωτερικήν κατανάλωσιν περί τα εμπορεύματα ταύτα: 10

(β) η αξία αυτή λογίζεται εδραζομένη επί της εν τη συμβάσει τιμής, εφ' όσον και μόνον εφ' όσον αυτή παριστά την εν λόγω τιμήν προσηκόντως προσαρμοσθείσαν προς τας περιστάσεις, τας διακρινούσας την συναφθείσαν σύμβασιν εκ της συμβάσεως πωλήσεως της προβλεπομένης εν τω Παραρτήματι: 15

(γ) η χρησιμοποιηθησομένη τιμή συναλλάγματος προς καθορισμόν του ισοδυνάμου οικονομότε αλλοδαπού νομίσματος εις στερλίνας θα είναι η τρέχουσα τιμή πωλήσεως αυτού εν τη Δημοκρατία, ως αυτή το τελευταίον γνωστοποιήθη προ της καταθέσεως της περί τα εμπορεύματα ταύτα διασαφήσεως προς εσωτερικήν κατανάλωσιν." 25

Στις περιπτώσεις που καλύπτονται από την επιφύλαξη του εδαφίου (1) του άρθρου 159, όπως είναι η παρούσα, οι Τελωνειακές Αρχές έχουν, ασφαλώς, δικαίωμα να μην αποδεχθούν το δασμό που προσφέρει ο εισαγωγέας των εμπορευμάτων και να διερευνήσουν με τη δέουσα επάρκεια τα ζητήματα που αναφέρονται στο εδάφιο (2) του άρθρου 159, ιδιαίτερα της παραγράφου (β) του εν λόγω εδαφίου, το περιεχόμενο της οποίας έχουμε ήδη παραθέσει αυτούσιο. 30

Στη διάρκεια της ακρόασης της έφεσης, ο κ. Θεοδούλου ρωτήθηκε από το Δικαστήριο ποιά στοιχεία έφερε σε φως η έρευνα που διεξήγαγαν οι τελωνειακές Αρχές και κατά πόσο, σύμφωνα με τη δική του εκτίμηση, τα στοιχεία που ήλθαν σε φως κατέστησαν εύλογα επιτρεπτή τη λήψη της επίδικης απόφασης ή όχι. Η απάντηση που έδωσε ήταν ότι η έρευνα, όπως διεξήχθη από τις Τελωνειακές Αρχές στην περίοδο που μεσολάβησε από την κατάθεση από τους Εφεσίβλητους των τελωνειακών εγγράφων για τον τελωνιο- 5 σμό των αυτοκινήτων στις 27/10/1987 μέχρι τη λήψη της επίδικης απόφασης στις 5/3/1988, δεν είχε φέρει σε φως γεγονότα που θα καθιστούσαν εύλογα επιτρεπτή την έκδο- 10 ση της προσβαλλόμενης απόφασης.

Θεωρούμε ότι η δήλωση αυτή, στην οποία ο κ. Θεοδού- 15 λου είχε το θάρρος και την ειλικρίνεια να προβεί, στερεί την προσβαλλόμενη απόφαση από κάθε έρεισμα νομιμότη- 20 τας και την καθιστά προϊόν κατάχρησης και υπέρβασης εξουσίας, όπως ακριβώς ήταν το εύρημα του πρωτόδικου Δικαστηρίου. Θα πρέπει επίσης να αναφέρουμε ότι, από 25 τα στοιχεία που τέθηκαν τόσο ενώπιον του πρωτόδικου Δικαστηρίου όσο και ενώπιόν μας, φαίνεται ότι η πιο πάνω δήλωση του κ. Θεοδούλου ήταν αναπόφευκτη.

Για τους πιο πάνω λόγους, η έφεση απορρίπτεται με 25 έξοδα σε βάρος των Εφεσειόντων, τα οποία να υπολογι- 25 στούν για ένα δικηγόρο από τον Πρωτοκολλητή.

*Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα
σε βάρος των εφεσειόντων.*